

ка си играешъ, съ татка си се смѣшъ. Пъкъ азъ имамъ само тази малка топка. Какъ ще ми омръзне?“

Азъ мразя бълхитъ. Ахъ, колко ги мразя! Защо тѣ не хаятъ готвачката Деша? А цѣлъ день все мене, сякашъ съмъ отъ захарь... Отъ коткитъ дори все у менъ прескачатъ. Но азъ ще

ги стъкна! Ще ида предъ входа. Тамъ има бърсалка, бодлива и твърда. На гръбъ ще се тръшна. Тѣй ще ги разтрия, че въ несвѣсть ще паднатъ!

Запалиха печка. Колко е приятно! Огънецъ обичамъ. Той трепка и носи топлина и радостъ.

Джавъ Кжсоопашковъ,
първи кучешки поетъ, прославенъ навредъ

РАДИО

ПИСМО ОТЪ ПАТИЛАНЧА ДО СМѢХУРКА

Драги ми Смѣхурко,

Нали знаешъ вече радио какво е? Една чудесия: азъ си пѣя тука, ти ме слушашъ ясно много отдалече.

Баба Цоцолана една сутринъ рече: — „Слушай, Патилане! Баба ти не иска назадъ да остане. За радио днеска всѣкжде разправятъ. Кждето отидешъ, радио ще видишъ. И съседка Недка вече си постави. Всѣка вечеръ дава съ радио забави. И азъ днеска-утре мисля да поставя. Но скжпичко струва.“

Презъ ума ми мина една лудория.

— Тазъ работа, бабо, на менъ остави я! Радио щомъ искашъ, азъ ще ти направя. Довечера още ще дадемъ забава. Ти гоститъ свикай, а всичкото дру-

го остави на мене.

— Добре, ала гледай да не ме посрамишъ!

— Какво думашъ? Азъ ли? Азъ да те посрамя! Радио такова азъ ще ти поставя, че свѣта ще смая и тебъ ще прославя.

Баба Цоцолана на гости замина. Азъ свикахъ веднага моята дружина. Разказахъ имъ бързо що мисля да правя.

— Слушай, Данчо! — рекохъ. — Радио отъ скоро вий имате вкжщи. Вашето сандъче съ тржбата отгоре ще донесешъ тука. Азъ ще го поставя въвъ гостната стая. И ще го нагласямъ доколкото зная. А вие отдолу, подъ масата скрити, ще станете всички пѣвци именити. Тънко и високо, дебело и низко — всѣки по реда